

อดีตชาติ

น. เลียงพิบูลย์

R1004

ที่สมาคมแห่งหนึ่ง หลังจากที่ประชุมกันตามธรรมดาทุกวันพฤหัสบดีก่อนเที่ยงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ยังมีเวลาหันมาถกเถียงกันถึงเรื่องกฎของความจริง เรื่องกรรมในยุคปัจจุบันนี้ก็มีผู้สนใจและเชื่อกันมากแต่หลายท่านยังข้องใจในเรื่อง “กรรมอดีตชาติ” หรือกรรมเก่าชาติก่อนติดตามสนองในชาตินี้ เพราะบางท่านในชาติปัจจุบันนี้ก็ประพฤติตัวดี ไม่น่าจะรับเคราะห์กรรมหนักเลย จึงมีข้อสงสัยว่าจะพูดอย่างกำปั้นทุบดิน เมื่อไม่มีอะไรเกิดขึ้นหาสาเหตุไม่ได้ก็มักจะเหมาให้เป็นกรรมของอดีตชาติ จึงยอมมีทั้งสองฝ่ายคือ ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่า “กรรมในอดีตชาติมีจริง” แต่อีกฝ่ายหนึ่งยังสงสัยเชื่อไม่สนิทนัก บางท่านก็ไม่เชื่อเลยจึงมีการถกเถียงกันขึ้นในหมู่ผู้คนที่ได้เคยอ่านหนังสือในชุด “กฎแห่งกรรม”

เมื่อเพื่อนที่เป็นฝ่ายเชื่อเรื่องกรรมในอดีตชาติมีจริง ทั้งเป็นเลขานุการของสมาคมนั้น มาเล่าให้ฟังแล้ว ผู้เขียนก็บอกกับเพื่อนว่า เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนย่อมจะมีความเห็นแตกต่างกัน การที่ถกเถียงกันเพื่อหาความจริงและเหตุผลในเรื่องนี้ก็เป็นที่นิตินิยมที่ดี เพราะเป็นทางที่จะนำไปพิจารณาเห็นแจ่มแจ้ง ในอนาคตวันหนึ่งข้างหน้าก็คงจะคลี่คลายข้อสงสัยให้ชัดเจนอย่างขาวกับดำ เมื่อนั้นคงจะปิดข้อสงสัยต่าง ๆ หมดไปเอง

แต่ก็เหมือนอภินิหาร เผอิญต่อมาผู้เขียนก็ได้รับจดหมายพร้อมทั้งบันทึกข้อความเกี่ยวแก่กรรมในอดีตชาติ ซึ่งมีหลักฐานเหตุการณ์พอจะเชื่อได้ไม่มีข้อสงสัยหากท่านได้อ่าน และได้พิจารณาดูให้ถี่ถ้วน ก็คงจะคลายความสงสัยลงได้บ้าง เพราะเรื่องได้เกิดขึ้นมาแล้ว และได้ผ่านไปไม่นานวัน ยังมีผู้รู้เห็นเป็นพยาน มีหลักฐานอีกมาก นับว่าเหตุบังเอิญหรืออภินิหาร ผู้เขียนได้รับเรื่องนี้มาได้ทันเวลาหลังจากได้ทราบว่ามีคนส่วนมากถกเถียงกันถึงกรรมในอดีตชาติมีจริงหรือไม่

ในบันทึกที่ท่านเจ้าของเรื่องส่งมาได้เล่าว่า ข้าพเจ้า (หมายถึงผู้บันทึก) มีเพื่อนนายทหารผู้นิยมการล่าสัตว์ เป็นกีฬาที่ทำให้สนุกสนานเพลิดเพลิน ตื่นเต้นผจญภัยตามอารมณ์เป็นชีวิตจิตใจ ข้าพเจ้าอยากจะห้ามปรามชี้แจงให้เห็นบาปบุญคุณโทษในเรื่องกรรม แต่คิดว่าน้ำหนักคำพูดคำเตือน และเหตุผลยังไม่พอยังเบา เพื่อนก็คงไม่เชื่อแน่ จึงหาโอกาสให้เพื่อนได้พบพระอาจารย์คุณธรรมสูง เพื่อจะได้อบรมสั่งสอนให้เกิดเห็นผิดชอบเกิดบุญ

บาปมีศีลธรรม มีความประพฤติปฏิบัติอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมต่อไป สมกับเป็นผู้ถือพุทธ ศาสนาเป็นหลักปฏิบัติ หากมนุษย์เราไม่เข้าข้างตัว ได้พิจารณาถึงเหตุผลตามหลักธรรมชาติ แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าคงจะรู้ว่าสัตว์ทุกชนิดที่เกิดมาในโลก นับแต่มนุษย์เป็นสัตว์โลกที่สูงสุด ตลอดจนสัตว์เลื้อยคลาน ต่างมีสัญชาติญาณประจำอยู่ด้วยกันทุกชีวิตทุกรูปนาม สิ่งนั้นคือ “ความกลัว” เราจะเห็นได้ว่าสัตว์ที่เราเลี้ยงอยู่ในบ้าน เพียงเราหยิบไม้ขึ้นทำท่าจะตี เท่านั้น จะเป็นแมวหรือหมาซึ่งมีความไวต่อความรู้สึก ก็จะทำให้มันตกใจวิ่งเผ่น หรือหนีตามสัญชาติญาณแห่งความกลัว สัตว์ป่ามีความตื่นกลัวอยู่แล้ว เพราะมันเคยพบ แต่มนุษย์ที่คอยล่าทำลายมัน ผิดกับพระภิกษุบางรูปท่านได้แผ่เมตตาธรรมให้มัน จึงทำให้ มันเข้าหาพระ เพราะสัญชาติญาณรู้ว่าไม่มีภัยอันตรายใด ๆ เมื่ออยู่ใกล้พระ นี่ก็เห็นได้ว่า สัตว์ทุกชนิดย่อมมีความหวาดกลัวภัยเป็นเจ้าเรือนอยู่แล้ว แต่มันก็สามารถรู้ว่าใครมีเมตตา ธรรมแก่มัน หากเรานักล่าสัตว์จะพิจารณาดูก็จะเคยเห็นแก่ตารู้แก่ใจว่า ขณะที่บุกเข้ายิงสัตว์ ป่า เสียงปืนทำให้มันแตกฝูงวิ่งกระเจิดกระเจิงหนีเพราะความหวาดกลัว ตัวลูกพลัดตัวแม่ ตัว ผู้ผลิตตัวเมีย วิ่งหนีตาลีตาลานจนสุดชีวิตขอเพียงให้ชีวิตรอดตายเท่านั้น และบางตัวเคราะห์ ร้ายถูกยิงตายก็ตายไป ที่ไม่ตายก็วิ่งหนีต่อไป บางตัวยังไม่ตายเพียงแต่ถูกยิงบาดเจ็บก็วิ่งโซ ซัดโซเซไปหาที่หลบภัยในพุ่มไม้ที่ลับตาออกมาหากินไม่ได้ แข็งขาถูกถูกปืนบาดเจ็บพิการ ได้รับลำบากทนทุกข์ทรมานจนกว่าจะหายหรือตายไป

หากเราอยากจะเป็นนักล่าสัตว์ป่า ก็ควรพิจารณาตัวเองก่อน แล้วตั้งปัญหาถาม ตัวเองว่า เราทำเช่นนี้ผิดหรือถูก เราสร้างบุญหรือก่อบาป เมื่อคิดยังไม่ตกก็ย้อนไปคิดว่าเอา ความรู้สึกทางจิตใจของเราไปสรวมวิญญูณของสัตว์ที่เราตามล่า นั้น สมมุติว่าสัตว์กับคน ตามล่าเรา หากความสนุกสนานตามอารมณ์เหมือนเรา หยิกเนื้อผู้อื่นข้างเดียว เขาเจ็บ เราไม่ เจ็บลองให้เขาหยิกเนื้อเราดูบ้าง แล้วเราก็จะมีความรู้สึกอย่างไร อย่าลืมนะเราก็ถือศาสนา พุทธ แต่เราอยู่ในขอบเขตของศีลธรรมหรือเปล่า เราได้ปฏิบัติอะไร ผิดศีลธรรมข้อใดบ้าง อย่าปล่อยอารมณ์สร้างกรรมไม่มีขอบเขต อย่าหลงใหลสร้างบาปว่าเป็นกีฬาของมนุษย์ ให้ ความเป็นธรรมอย่างรังแกเบียดเบียนสัตว์ มันก็อาศัยอยู่ในป่าที่มีขอบเขต ก็มีมีความสุขตาม ธรรมชาติของมัน แม้ทางบ้านเมืองจะมีกฎหมายสงวนพันธุ์สัตว์ป่า แต่ก็ยังมีมนุษย์เห็นแก่ตัว บุกทำลายมันจนจะสูญพันธุ์อยู่แล้ว ถ้าเราได้อาหลักศีลธรรมคิดพิจารณาดูให้ถี่ถ้วนแล้ว เรา ก็จะเกิดความสมเพชเวทนาสงสาร คงยิงมันไม่ลง ปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ตามป่าตามดงตาม ธรรมชาติ อย่าไปรบกวนเบียดเบียนให้มันอยู่ด้วยความสงบในป่าต่อไป เราก็สบายใจเมื่อมี อายุก็ไม่ต้องกลัวว่ากรรมจะตาม เพราะไม่ได้สร้างกรรมไว้แต่้วยหนุ่ม

ได้บันทึกไว้ว่า คี้นั้นเป็นต้นเดือน วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ ข้าพเจ้าพร้อมด้วย นายทหารอดิตนักนิยมไพโร ชอบล่าสัตว์ถือเป็นกีฬาของลูกผู้ชาย อีกท่านหนึ่งเป็นนายทหาร แม่นปิ่น ได้รับเหรียญทองและเหรียญเงิน เท่าที่รู้ไม่ต่ำกว่า ๖ อัน เราต่างก็ถกเถียงกันถึง เรื่องการล่าสัตว์หรือคนฆ่าสัตว์ว่าเป็นการสร้างบาปสร้างกรรมหรือไม่ ตกกลางคืนนั้นเราจึงพากันขึ้นรถพร้อมทั้งคนขับออกจากที่พักคีนนั้นเป็นคีนแรม ๑ ค่า ดวงจันทร์ยังไม่รู้สึกเว้าแหว่ง กำลังทอแสงสว่างเต็มดวงเพราะเป็นเดือน ๕ ข้างไทย แม้อากาศอบอ้าวบ้างในกลางวันแต่เวลากลางคืนก็เย็นพอสบาย เมื่อเดือนหงายแจ่มกระจ่างทั่วถึงท้องฟ้าพื้นแผ่นดิน มีภูเขา และดวงไม้เป็นทิวทัศน์ใต้แสงเดือนเต็มดวง ย่อมเป็นอาหารทางตาและทางจิตใจ สำหรับผู้มีความรู้สึกเป็นปกติ สำหรับนักล่าสัตว์ก็ยิ่งนึกไกลออกไปถึงกลางดงกลางป่า นึกถึงพวกสัตว์ หรืออย่างน้อยก็นึกถึงพวกกระท่ายป่าออกมาเล่นแสงจันทร์ จะได้ซ้อมมืออย่างเพลิดเพลิน สนุกสนานตามอารมณ์ แล้วแต่ความรู้สึกนึกคิดแต่ละบุคคล ส่วนพวกที่เป็นโสดเวลาเช่นนี้ก็มักจะฝันถึงความรักอันแสนหวานกับคนรักภายใต้แสงเดือนอันมีแต่ความสดชื่น เวลาและสิ่งแวดล้อมทั้งภูเขาลำเนาไม้ภายใต้แสงสว่างย่อมจะฝันถึงความสุขด้วยกัน ไม่ว่าหญิงชาย ทุกรุ่นทุกวัย ผู้สูงอายุก็มักจะคิดถึงความหลังที่สดชื่นครั้งหนึ่งในชีวิตใต้แสงเดือน

การที่ข้าพเจ้าพร้อมทั้งคนขับและเพื่อน ๆ มุ่งหน้าออกจากที่พักเมืองลพบุรี มิได้มุ่งหมายเข้าไปในกลางดงกลางป่าเพื่อล่ากระท่ายที่ออกมาเล่นแสงเดือน เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่ชอบสร้างบาป เบียดเบียนสัตว์หรือมุ่งหน้าจะไปเที่ยวบ้านสาวคนรักเพราะแสงเดือนทำให้เกิดอารมณ์สดชื่น เราขับรถออกจากค่ายที่พักมุ่งหน้าไปทางสิงห์บุรีทันที มุ่งหวังจะพาเพื่อนทั้งสองตรงไปนมัสการ ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสสำนักวิปัสสนาวัด อัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี คีนนั้นนับว่าพวกเราโชคดีเพราะได้พบท่านพระครูอยู่ตามลำพัง ปกติธรรมดาแล้วน้อยนักจะได้มีโอกาสเช่นนั้น เพราะท่านมีแขกมาหาเสมอเป็นประจำหาเวลาว่างยาก เมื่อเราพากันไปกราบนมัสการแล้ว ก็ได้มีโอกาสสนทนาที่ชั้นล่างของกุฏิ พระประสิทธิ์ได้บริการน้ำร้อนน้ำชาตามเคยทุกครั้งที่มาถึง

พวกเราได้สนทนากับท่านตามควรแล้ว ก็เริ่มถามปัญหาเรื่อง “ผลของกรรม” ท่านพระครูก็ได้กรุณาอธิบายและยกตัวอย่างมีเหตุผล และตัวอย่างที่มีมาแล้ว ทำให้บางคนนึกถึงเมื่อครั้งวัยรุ่นคะนองมือ ดูภูมิใจเมื่อได้ลองฝีมือทางยิงปืนอ่อนทางศีลธรรม แก่ในทางสร้างบาปสร้างกรรม ในเวลานั้นเราไม่เคยคิดเรื่องบาปบุญคุณโทษ ดูเหมือนจะไม่เคยคิดถึงเรื่องศีลธรรม เมื่อเพื่อนชักชวนไปไหนก็ไปตามอารมณ์เห็นว่าสนุกดี ความเวทนาสงสารไม่เคยคิดอยู่ในความรู้สึก แม้เจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายเมื่อถูกลูกปืนยังไม่ตายลงทันที มันยังต้อง

ตะเกียกตะกายวิ่งหัวซุกหัวซุนวิ่งหนีจนสุดกำลัง เพื่อเอาชีวิตรอดเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความกลัวเรากลับเห็นเป็นของสนุกสนานจิตใจชื่นบาน มาถึงปัจจุบันนี้เมื่อได้ฟังหลักธรรมพูดถึงกรรมของท่านพระครูแล้วก็ทำให้คิดถึงเวลานั้นก็เศร้าสลดใจ เราก็ไม่นึกว่าเราจะเป็นคนเหยียดมโหดทารุณดุร้ายเบียดเบียนสัตว์ถึงเพียงนี้ เพราะเราลืมตัว

เมื่อเพื่อนนักแม่นปืนได้ถามท่านพระครูว่า “การฆ่าสัตว์เป็นกิฬาที่มนุษย์นิยมไพรชอบล่านั้น จะมีบาปหรือไม่เพราะบางลัทธิเขาบอกว่าการฆ่าสัตว์ให้ตายเพื่อนำมาปรุงอาหารนั้นเขาถือว่าอนุเคราะห์ช่วยให้สัตว์ไปเกิดเป็นคน”

ท่านพระครูท่านตอบว่า “ทางพุทธศาสนานั้นผิดศีลข้อแรก เพราะพวกสัตว์อยู่ในป่าหากินตามสภาพของเขา เราก็ควรจะอยู่ส่วนเรา แต่นี่เรากลับแบกปืนเข้าป่าไปเที่ยวรุกรานรังควานเขา เบียดเบียนฆ่าสัตว์ให้ตายแล้วเราก็คิดปลอบตัวเอง เรารู้อย่างไรว่าสัตว์ที่เราฆ่าจะต้องเกิดมาเป็นคน เข้าใจไปคนเดียว เพราะสัตว์มันพูดไม่ได้ มนุษย์พูดได้จึงพูดข้างเดียวตามใจชอบ เช่น เมื่อหลายปีบริเวณรอบ ๆ วัดเกิดน้ำท่วมในป่าละเมาะพวกกระต่ายป่าต่างก็แตกตื่นหนีน้ำหาที่พึ่ง เพื่อให้ชีวิตรอดตายที่สุด พวกกระต่ายเหล่านั้นก็หนีน้ำมาพึ่งอาศัยในวัดเพราะเป็นที่ดอนน้ำไม่ท่วมถึง แม้จะรู้ว่าอยู่ใกล้มนุษย์ใจโหดย่อมเป็นภัยอันตราย แต่พวกกระต่ายก็ไม่มีทางเลือกจะหนีไปหลบซ่อนในที่ปลอดภัยกว่านี้ ก็ต้องตัดสินใจเข้าหาวัดเป็นที่พึ่งแม้จะรู้ว่าเมื่อพบมนุษย์ใจชั่วเข้าจะต้องตายแต่ก็ต้องเสี่ยง เพราะดีกว่าจมน้ำตาย ถ้ามนุษย์เราได้ใช้ความคิดกันสักหน่อย ก็จะเห็นใจสัตว์มีความสงสารเวทนาและแผ่เมตตาธรรมให้สัตว์เหล่านั้น เพราะที่อยู่อาศัยก็ไม่มีต้องตะเกียกตะกายเพื่อเอาชีวิตรอดมาพึ่งวัด กระต่ายบางตัวก็หลบหนีเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในโบสถ์ อาตมาพิจารณาดูแล้วก็สงสารคิดว่าสัตว์ก็กลัวตายเหมือนมนุษย์ หนีร้อนมาพึ่งเย็นจึงได้บอกประกาศให้ญาติโยมแถบใกล้ ๆ วัดนั้นว่า ขอย่าได้ทำอันตรายกระต่ายเลยเพราะทำที่เขาเสี่ยงภัยเข้ามาอยู่ใกล้คนนี้ก็กลัวมากอยู่แล้ว ตามปกติกระต่ายก็ตื่นกลัวมนุษย์อยู่แล้ว ย่าได้ไปทำลายเขาเลย เรามาช่วยกันป้องกัน ให้พวกเขารอดพ้นอันตรายจากน้ำท่วมก็เป็นกุศลที่เราได้ช่วยชีวิตสัตว์ให้พ้นทุกข์ เพราะเขาไม่มีทางหนีไปที่ไหนอีกแล้ว

ต่อมาชาวบ้านอยู่ข้างวัดคนหนึ่งไม่สนใจโยคีกับคำขอร้อง ได้ถือโอกาสแอบไปล่าเอาไปกินเป็นอาหาร อาตมารู้ก็เศร้าใจ เพราะคิดว่าใครทำลายกระต่าย พวกที่หนีร้อนมาพึ่งเย็นนั้นต้องรับกรรมหนักกว่าธรรมดามาก ผิดกับพวกที่ไปเที่ยวบุกยิงในป่า เพราะพวกกระต่ายยังมีที่หลบหนีได้ แต่บัดนี้ไม่มีทางหลบหนีไปทางไหนได้ เพราะจนตรอกและในเวลาต่อมาคนที่กินกระต่ายที่อาศัยวัดหนีภัยน้ำท่วม อยู่ได้ไม่นานก็มีอาการป่วยผิดปกติและก็ตายอย่าง

ทรมาน เพราะกรรมตามสนอง นี่ก็เห็นจะเป็นเพราะสร้างกรรมหนัก ไม่เชื่อฟังอาตมาสิ่งที่หนีไม่พ้นก็คือต้องชดใช้หนี้กรรม

เพื่อนผู้เป็นนักล่าได้ฟังก็รู้สึกไม่สบายใจเพราะได้ยิงสัตว์มาก ไม่เคยสนใจคิดถึงเรื่องบุญบาปมาก่อน หากความสนุกสนานตามอารมณ์ของคนวัยหนุ่ม จึงถามท่านพระครูว่า “ท่านอาจารย์ครับ ขอรับว่าผมเคยยิงสัตว์ป่ามาก่อน แต่ไม่คิดถึงกรรมเวรที่จะติดตามมาสนอง บัดนี้รู้สึกว่าการที่ทำไปเพราะความคะนองของคนเมื่ออยู่ในวัยขาดศีลธรรม เมื่อมารู้สึกผิดชอบเช่นนี้แล้ว มีทางใดบ้างครับเพื่อจะลบล้างบาปที่เราได้ทำมาแล้วเมื่อครั้งอดีต” ท่านพระครูได้ฟังก็บอกว่า “บุญกับบาปลบล้างกันไม่ได้ บุญก็อยู่ส่วนบุญ บาปก็อยู่ส่วนบาป” เปรียบเหมือนน้ำกับน้ำมันเท่าที่เรารู้สึกตัวว่าทำบาปสร้างกรรมชั่ว เมื่อคิดได้รู้บุญบาปแล้วก็เป็นนิมิตที่ดีต่อไปก็จะกลับใจสร้างแต่กรรมดี เป็นผู้ที่ควรยกย่องนับถือกว่าบุคคลบางคนที่เห็นผิดเป็นชอบ เมื่อรู้สึกตัวว่าทำผิดแต่ก็ไม่ละเว้นการทำบาปชั่ว คล้ายกับตกกระไดพลอยโจนคิดว่า ไหน ๆ ผิดเราก็กทำบาปทำกรรมมาแล้วก็ทำมันต่อไป แทนที่จะสำนึกตัวได้จะกลับตัวกลับใจสร้างกุศลสร้างกรรมดีทดแทนที่หลงผิดมาก่อน ถ้ากลับชั่วเป็นดีได้พระท่านยกย่องสรรเสริญ หากเราสร้างกรรมดีสร้างบุญกุศลให้มากแม้บุญกุศลจะไม่สามารถลบล้างกรรมได้ดี หากกรรมชั่วบาปมีน้อยก็ยังติดตามไม่ทัน เพราะกุศลบารมีมากกว่า เมื่อเราสร้างบุญกุศลเป็นบารมีมากขึ้น เราก็แผ่ส่วนกุศลครั้งใดก็อุทิศทุกครั้งไป หากกรรมชั่วเรามีน้อยไม่มากก็จะจางไป เพราะส่วนกุศลที่เราอุทิศชดใช้หนี้กรรมไปในตัวแล้ว แต่เมื่อเราสร้างบุญกุศลสร้างกรรมดีมากขึ้น กรรมชั่วถึงไม่จางก็ค่อยห่างออกไปยังตามไม่ทัน หากหยุดสร้างบุญกุศลและหันมาสร้างกรรมชั่วสร้างบาปต่อไป กรรมชั่วก็จะเข้าใกล้ติดตามมาทันสนองเร็วขึ้น หากยังเป็นกรรมหนักแล้วก็ยากที่จะหลบหลีกให้พ้นไปได้ แม้จะพยายามสร้างกรรมดีเพียงใด แต่กรรมบาปนั้นหนักเกินกว่ากรรมดีที่กำลังปฏิบัติในชาตินี้ ก็ต้องได้รับกรรมหนักชาติก่อนที่ตามมาสนองไปก่อนกว่าจะหมดเวร ส่วนกรรมดีก็คงจะสนองภายหลังหรือชาติหน้า เมื่อใช้หนี้กุศลกรรมหมดแล้ว

เช่นเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้ว เมื่อปี ๒๕๐๔ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้ได้รับเคราะห์กรรมในเวลานั้นเป็นผู้เลื่อมใสศรัทธาในทางพระพุทธศาสนา มีจิตใจเป็นกุศลได้ร่วมงานทำบุญช่วยเหลือกิจการของวัดกับอาตมาหลายปี และได้สนใจศึกษาทางวิปัสสนากรรมฐานกับอาตมา บุคคลผู้นี้มีนามว่า ชลอ เกิดสุวรรณ เพราะในอดีตเคยรับราชการเป็นทหารเสนารักษ์ เป็นคนใจดี มีความเมตตาเผื่อแผ่ช่วยเหลือชาวบ้านเมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยมิได้รังเกียจ เป็นที่รักใคร่ ชาวบ้านพากันเรียกว่า “หมอชลอ” ท่านผู้นี้เดิมมีภูมิลำเนาอยู่บ้านศาลาลอย จังหวัดอยุธยา ต่อมาได้

แต่งงานอยู่กับนางสาวทองใบ ซึ่งมีหลักฐานบ้านเรือนอยู่ในหมู่บ้านข้างวัด หมอชลอได้มา
วัดศึกษานั่งสมาธิบริกรรมเป็นประจำ จนสามารถทำจิตให้สงบเป็นสมาธิเข้าขั้นใช้ได้

วันหนึ่งหมอชลอได้เล่าให้อาตมาฟังว่า *เมื่อขณะที่หมอชลอนั่งสมาธิก็เกิดนิมิต
ปรากฏเป็นภาพในอดีตชาติให้เห็นอย่างชัดเจนเหมือนชีวิตเพิ่งผ่านไปไม่นานนัก*

ภาพนั้นแสดงให้เห็นชีวิตก่อนเมื่อครั้งหมอชลอมีอายุอยู่ในวัย ๑๖-๑๗ ขวบ และมี
พี่ชายอยู่ผู้หนึ่งส่วนบิดามารดาเป็นชาวมอญมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดราชบุรี อาชีพขายโอง
โดยนำโองบรรทุกเรือขึ้นล่องไปขายตามลำน้ำ ครั้งนั้นมีเพื่อนของพี่ชายได้มาชักชวนให้หมอ
ชลอเข้าพวกไปปล้นหมู่บ้าน “ม่องร้าย” ใกล้น้ำตกเอราวัณ เขตกาญจนบุรี ชีวิตของคน
วัยรุ่น เมื่อถูกชักจูงไปทางชั่วก็เห็นเป็นของสนุกตื่นเต้น ขาดสติยับยั้งจึงตกลงร่วมไปปล้นกับ
พวกเขา ถึงเวลานัดก็ไปกับพี่ชายพร้อมอาวุธปืน เมื่อถึงบ้านหนึ่งหนึ่งปลายหมู่บ้านอยู่โดด
เดี่ยว ก็จู่โจมเข้าไปไม่ทันให้เจ้าของบ้านรู้ตัว เมื่อชายเจ้าของบ้านตกใจ เห็นการบุกเข้ามาใน
บ้านก็นึกรู้ว่าเป็นพวกปล้นไม่ทันจะต่อสู้ พี่ชายหมอชลอก็เอาปืนยิงชายเจ้าทรัพย์ล้มฟุบลง
เพื่อนของพี่ชายทำหน้าที่ออกคำสั่งให้หมอชลอฆ่าหญิงเมียเจ้าของบ้าน ซึ่งกำลังนอนอยู่บน
กระดานไฟ เพิ่งจะออกลูกใหม่ ๆ เพราะหญิงนั้นตกใจร้องเรียกให้คนมาช่วยจนเสียงหลง
หมอชลอก็ได้ฆ่าผู้หญิงคนนั้นตายและโยนเด็กที่คลอดใหม่ ๆ ลงในกองไฟทั้งเบาๆเผาทั้งเป็น
ซึ่งหมอชลอทำได้อย่างใจแข็งดุร้ายขาดความเมตตาถ่วงต่อการทำบาป ไม่คิดสงสารสังเวช
จิตใจเหี้ยมโหด ไม่สะทกสะท้านตื่นเต้น (การฆ่าทั้งแม่ทั้งลูก) กลับเห็นเป็นของธรรมดาได้ทำ
ตามคำสั่งของหัวหน้าซึ่งเป็นเพื่อนของพี่ชายด้วยความเต็มใจ อดอายและทั้งอยากแสดงถึง
ความกล้าหาญให้เห็นว่าเป็นคนเก่ง ตามนิสัยคนหนุ่มที่ไม่รู้บุญบาป

ส่วนเพื่อนของพี่ชายเก็บทรัพย์สินเงินทองเท่าที่คั้นได้เสร็จแล้วก็จุดไฟเผาบ้านให้ไหม้
หมดทั้งหลังแล้วต่างก็พากันรีบหลบหนีเพราะเกรงกลัวพวกชาวบ้านจะพากันมาช่วย

เมื่อกลับถึงบ้านก็ช่วยกันปิดเรื่องปล้นไม่ให้พ่อแม่รู้ ครั้นต่อมาหมอชลอก็กับพ่อแม่ก็
ล่องเรือนำโองบรรทุกไปขายตามที่เคยปฏิบัติมาแล้ว หมอชลอก็กำลังถ่อเรือขายโองแล้วก็หน้า
มืดตกลงไปในน้ำถึงกับความตาย

นี่เป็นกรรมในอดีตชาติซึ่งได้เกิดนิมิตขึ้นมาให้เห็นในขณะนั่งกรรมฐาน หมอชลอได้
เล่าให้อาตมาฟังอย่างถี่ถ้วน อาตมาพิเคราะห์ดูก็รู้ว่าอดีตกรรมนั้นหนักมากและคงตามสนอง
ในอนาคต แม้ในชาติปัจจุบันจะปฏิบัติธรรมเพียงไรก็หนีกรรมในอดีตชาติไม่พ้น

อาตมาก็ให้ลืมนเรื่องที่มีนิตเสีย อย่างนำมาคิดเป็นอารมณ์ ลืมภาพที่ให้เห็นนั้นเสียแล้ว
ทำใจให้ปกติและเสร็จแล้วนั่งทำสมาธิปฏิบัติกรรมฐานใหม่ อย่างนี้ถึงภาพในอดีตอีกต่อไป

แม้หมอลอจะได้พยายามนั่งใหม่ แต่ภาพนิมิตก็เกิดซ้ำ ๆ กันหลายครั้ง เมื่อหมอลอมาเล่าและถามอาตมาก็ได้แต่ปลอบโยนให้พยายามลืมเสีย อย่าได้นึกถึงอีก แล้วพยายามทำบุญกวาดน้ำให้พวกเจ้ากรรมนายเวร ข้อสำคัญให้พยายามสร้างบุญ แผลอุทิศส่วนกุศลให้มากขึ้น เรื่องนี้อาตมาได้บันทึกไว้เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๙๘ เพื่อตรวจสอบเหตุการณ์ข้างหน้าว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับหมอลอ

แต่คงจะยังไม่ทันทำอะไรเพราะบังเอิญนายเจริญ เกิดสุวรรณ ซึ่งเป็นพี่ชายของหมอมิ ภูมิลำเนาอยู่ที่จังหวัดอยุธยาได้เดินทางมาหา และได้ชักชวนให้หมอลอร่วมทุนไปค้าไม้ไผ่ที่เมืองกาญจนบุรี เวลานั้นไม้ไผ่กำลังเป็นสินค้าที่ขายส่งออกต่างประเทศมาก ผู้ค้าไม้ไผ่มีกำไรดีมีผู้ร่ำรวยไปตามกัน เพราะลงทุนน้อยได้กำไรมาก หมอลอลองเห็นทางที่จะร่ำรวยเหมือนผู้อื่น อยากเป็นเศรษฐีอย่างมนุษย์ปุถุชนธรรมดาทั่วไป มองเห็นแต่ทางได้เงินอยู่ข้างหน้าอย่างตื่นเต้นสนใจมาก หมอลอได้มาหาอาตมาเพื่อปรึกษาขอความเห็นในเรื่องจะไปค้าไม้ไผ่ อยากจะอพยพครอบครัวไปอยู่เสียที่เมืองกาญจนบุรี เพื่อสะดวกไม่ต้องห่วงหน้าห่วงหลังที่ต้องขึ้น ๆ ล่อง ๆ เป็นภาระทำให้เสียเวลาทำมาหากิน อาตมาถามถึงตำบลที่จะไปตั้งครอบครัว หมอลอบอกว่าพี่ชายจะให้ไปอยู่ที่ตำบลมอญราย เมืองกาญจนบุรี เมื่ออาตมาได้ยินก็เศร้าไม่สบายใจ ได้พิจารณาเห็นว่าหากจะยับยั้งขัดขวาง ห้ามหมอลอคงไม่สำเร็จ เพราะจิตใจหมอลอตื่นเต้นมองเห็นความเป็นเศรษฐีอยู่ข้างหน้า หายใจเป็นไม้ไผ่อยู่แล้วเหมือนน้ำกำลังเซียวจัด ไม่มีอะไรจะขัดขวางยับยั้งไว้ได้ แม้จะเกรงใจอาตมาอยู่บ้างแต่ก็ยากที่จะสำเร็จได้ เห็นจะเป็นอกุศลกรรมจึงเกิดโลภ อาตมาจะเตือนถึงเรื่องอดีตชาติที่เห็นทางนิมิตก็ไม่ได้ เพราะอาตมาได้สอนให้ลืมเรื่องอดีตชาติที่เคยมองเห็นในนิมิต อย่าได้นึกถึงต่อไป ขอให้เพียงสร้างบุญสร้างกุศลให้มาก ๆ เท่านั้น

เมื่ออาตมาพิจารณาดูจึงเพียงแต่แนะนำว่า การไปครั้งแรกยังไม่ควรจะนำครอบครัวไป เพราะเรายังไม่รู้ไม่เห็นความเป็นอยู่ทางโน้นจะเป็นอย่างไร ควรจะไปคนเดียวก่อน เมื่อไปได้เห็นและได้ประโยชน์เพียงพอแล้วก็หาที่ทางไว้ก่อน เมื่ออพยพไปก็จะไม่เกิดยุ่งยาก หากไปเห็นการค้าไม้ไผ่ไม่เกิดผลดี ตามที่เข้าใจก็จะกลับมาอยู่อำเภอพรหมอย่างเดิมก็จะได้ไม่ต้องลำบาก หมอลอก็ได้ตกลงตามที่อาตมาให้ความเห็น

จากนั้นหมอลอก็ได้ออกเดินทางพร้อมกับพี่ชายไปทำการค้าไม้ไผ่ที่เมืองกาญจนบุรี อาตมาก็อดที่จะห่วงหมอลอไม่ได้ คอยฟังข่าวอยู่เสมอว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ก็ยังไม่มีความอะไรคืบหน้า

หลังจากหมอลอออกจากบ้านที่อำเภอพรหม เวลาผ่านไปได้หนึ่งปีหมอลอก็กลับมาบ้านเยี่ยมครอบครัว ได้เล่าถึงเรื่องการค้าไม้ไผ่ได้ผลประโยชน์กำไรดีมาก เพียงปี

เดี๋ยวก็เห็นหน้าเห็นหลัง ได้จับจองที่ดินอยู่ในป่าลึก ได้ปลูกกระท่อมในพื้นที่จับจองบ้านมือง ร่าย ตำกลท่ากระดาน แถวถีนน้ำตกเอราวัณ กิ่งอำเภอศรีสวัสดิ์ เขตกาญจนบุรี มาคราวนี้ ตั้งใจจะรับครอบครัวไปอยู่รวมกันจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงเพราะต้องนำไม้ไผ่ล่องแพไปขายตาม ลำน้ำแคว ไปขายส่งที่เมืองกาญจนบุรีทั้งปลูกบ้านไว้สำหรับครอบครัวแล้ว กว้างขวางสบาย อาตมารับฟังด้วยความสงบและพูดให้กำลังใจว่าหากไปหากินได้รับความเจริญก้าวหน้า อาตมาก็ยินดีด้วย แต่ใจนั้นรู้สึกสังหรณ์ชอบกล ก็ได้แต่เตือนให้ระวังเคราะห์กรรม อย่างที่ทางพระหนักจะเป็นเบา และได้ชี้เหตุผลกฎแห่งกรรมให้ฟังแต่รู้สึกหมอลอ เปลี่ยนแปลงลงไปมาก ให้พูดว่าเมื่อถึงคราวแล้วอยู่ที่ไหนก็ตายทุกคนหนีไม่พ้น แต่ก็ดีใจที่ สร้างกุศลไว้มากแล้ว อาตมารู้สึกว่าไม่สามารถจะยับยั้ง กลับมาสู่ปกติเดิมได้ เห็นจะเป็น เพราะกรรมเวรนำไป เมื่อได้สนทนาพอสมควรแล้วหมอลอจึงได้อำลาจากไป และได้อพยพ ครอบครัวและหลาน ๒ คน คือนางอุไร และนายเชวง เชื้อศรีแก้ว ซึ่งขอติดตามไปประกอบ อาชีพที่เมืองกาญจนบุรีด้วย ทั้งหมดหมอลอกำลังตื่นตื้นตันมองเห็นความมั่งมีล่งหน้าในอนาคต อาตมาก็ได้แต่เตือนว่าอย่าได้ทิ้งทางพระเท่านั้น

เวลาผ่านไปประมาณ ๔ ปีก็ยังไม่มียเหตุการ์ณอะไรเกิดขึ้น อาตมาสนใจในครอบครัวนี้ มาก เพราะเหตุการ์ณในอดีตชาติเมื่อเวลาทำสมาธิหนึ่งวิปัสสนานั้นเป็นกรรมที่หนักมากยัง มองไม่เห็นทางที่จะแบ่งเบาลงได้ นอกจากปฏิบัติทางธรรมแล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้เจ้ากรรม นายเวร เพื่อขอโทษกรรมคงเบาลงได้บ้าง แต่ทราบที่ไปอยู่เมืองกาญจนบุรีนั้น หมอลอ ไม่มีเวลานั่งกรรมฐานทำบุญสร้างกุศล มัวแต่คิดถึงการงานหาเงินอาตมาก็เศร้าใจเพียงแต่ คอยฟังข่าว จากนั้นต่อมาอาตมาก็ได้รับข่าวเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นกับครอบครัวนี้ เป็นเรื่องที่ เศร้าสลดใจมาก ข่าวนี้จากญาติภรรยาของหมอลอซึ่งไปมาหาสู่ มาเล่าให้อาตมาฟังและ กรรมหนักในอดีตชาติของหมอลอได้ตามทันมาสนองแล้ว เรื่องมีว่าวันนั้นหมอลอได้ เดินทางมีธุระเข้าไปในเมืองกาญจนบุรีพร้อมด้วยบุตรและภรรยา ทางบ้านเหลือแต่พี่ชายคน เดียว เมื่อกลับมาถึงบ้านก็ได้ทราบข่าวว่าทางบ้านถูกปล้น ส่วนพี่ชายถูกพวกปล้นยิงสิ้นใจ ตายคาบันไดบ้าน แล้วพวกปล้นก็กวาดทรัพย์สินเงินทองไปหมด เมื่อหมอลอพร้อมบุตร ภรรยาทราบข่าวกลับถึงบ้านเห็นเหตุการ์ณร้ายแรงก็ตกใจสิ้นสติแทบจะเป็นลม

หมอลอรีบเดินทางไปแจ้งกับเจ้าหน้าที่ให้ทราบและให้มาชันสูตรศพพี่ชายตามระเบียบ เมือง แต่เจ้าหน้าที่มาช้าปล่อยให้ศพขึ้นจนอืดแล้ว

ต่อมาก็มีชายลึกลับมาบอกหมอลอแกมขู่ให้รีบอพยพครอบครัวออกจากตำบลนี้ไป อยู่เสียให้ไกลโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นก็จะตายอย่างพี่ชาย หมอลอไม่ชอบให้คนมาขู่ มีความ หยิ่งในศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย ธรรมดาคนเราส่วนมากไม่ชอบให้ใครมาขู่ ยิ่งเอาอำนาจมืด

ความชั่วเข้ามาข่มขู่แล้วแม้ว่าจะสู้ไม่ได้ ความโกรธ ความแค้น ความเจ็บใจ ความพยายาม ทำให้ขาดสติเกิดความประมาท ไม่ได้คิดหน้าคิดหลัง ยิ่งพี่ชายถูกข่มเหงถูกฆ่าตายสด ๆ ร้อน ๆ เช่นนี้ก็ยิ่งเจ็บแค้นมุนานะ หากจะมาข่มเหงฆ่าฟันกันซึ่ง ๆ หน้าแล้ว ก็คิดว่าต้องมา ยิงกันสักหนึ่งจนกว่าจะรู้ว่าใครจะเป็นศพไป ฉะนั้น ความโกรธแค้นเจ็บใจเป็นพลัง ทำให้ หมอชลอไม่ยอมหนีไม่กลัวคำขู่ ทั้งไม่ยอมไปจากถิ่นที่ได้ทำประโยชน์เป็นเงินเป็นทองขึ้นมาแล้ว ทั้งคอยระวังตัวไม่ประมาท ซ่อมยิงปืนให้แม่นยำอยู่เสมอทั้งปืนสั้นและปืนยาว และ ตลอดเวลาอยู่ในบ้านปืนไม่ยอมให้ห่างตัว ขึ้นลากล่องอยู่เสมอ เมื่อฉุกเฉินหยิบฉวยใช้ยิงได้ทันที เตรียมพร้อมเพื่อต่อสู้เต็มที่อยู่อย่างถูกผู้ชาย เมื่อเข้าที่คับขันก็ได้สติ นึกถึงคำเตือนของ ท่านพระครูขึ้นมาได้ จึงสั่งหลานไว้ว่าหากตนได้ประสบชะตากรรมสิ้นบุญไปแล้ว ก็ขอให้ ช่วยกันดูแลบ้านช่องต่อไปด้วย

หลังจากพี่ชายถูกยิงตาย เมื่อผู้ร้ายเข้าปล้นผ่านไปเพียง ๑๕ วัน วันนั้นเป็นเวลา กลางวัน เสียงเรือหางยาวมาจอดอยู่ที่ท่าหน้าหน้าบ้าน แล้วตะโกนร้องเรียกชื่อหมอชลอที่ท่า หน้า ฝ่ายนางทองใบ ภรรยาหมอชลอได้ลงจากเรือนไปที่ท่าหน้าที่เรือหางยาวจอดอยู่ เห็นคนใน เรือประมาณ ๑๕ คน แต่งเครื่องแบบสีทาก็มีปืนพร้อมคล้ายตำรวจ ร้องตะโกนถามนางทอง ใบว่าหมอชลออยู่ไหม มีเรื่องจะขอพบตัวนให้ลงมาหาที่ท่าหน้า นางทองใบรีบขึ้นบนเรือนบอก หมอว่า เจ้าหน้าที่เขาขอพบตัวน หมอชลอนึกว่าเป็นเจ้าหน้าที่มาสอบสวนเรื่องพี่ชายถูกพวก ปล้นฆ่าตายก็เกิดความประมาท เดินลงบันไดไปที่ท่าหน้า ส่วนภรรยาก็ยืนมองอยู่บนตลิ่งสูง ชั้นเพียงเห็นเขายืนพูดกัน แต่ก็ได้ยินว่าเขาพูดกันเรื่องอะไรเพราะอยู่ไกล ครู่หนึ่งก็เห็น หมอชลอหันหลังจะก้าวเดินกลับขึ้นบ้าน ทันใดนั้นคนหนึ่งที่อยู่ในเรือใกล้หมอชลอก็ยกปืน ขึ้นจ่อยิงท้ายทอย หมอชลอไม่ทันรู้ตัวจึงไม่ได้ระวัง พอสิ้นเสียงปืนก็ล้มกลิ้งตกน้ำขาดใจตาย ทันที ภรรยาหมอเห็นเหตุการณ์เกิดขึ้นก็ตกใจสิ้นสติเป็นลม ส่วนพวกคนร้ายที่ปลอมเป็น ตำรวจนั้นหลังจากยิงหมอชลอลตกลงไปในน้ำแล้ว เมื่อแน่ใจว่าตายแล้วก็เร่งเรือหางยาว หลบหนีไป เหตุเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๔

ส่วนนางทองใบภรรยาพอฟื้นได้สติก็ร้องไห้โฮคล้ายคนบ้า วิ่งไปที่ท่าหน้าลงไปประคอง สามิตรัก เมื่อรู้ว่าสามีสุดที่รักหมดลมไปก่อนแล้ว ไม่มีโอกาสได้สั่งเสียบุตรภรรยา ก็กอดศพ ผัวรำรำให้สะอึกสะอื้นแทบจะขาดใจตายตามสามี ครั้นจะอุ้มศพสามีขึ้นจากน้ำก็อุ้มไม่ไหว พวกคนงานก็ยังอยู่ในป่า เหลือแต่ลูกก็ยังช่วยอะไรไม่ได้ จำเป็นต้องหาเชือกมาผูกศพไว้กับ สะพานท่าหน้า เพราะเกรงว่าเมื่อน้ำขึ้นศพจะลอยไปไกลหรือจมห่างออกไปจากท่าหน้าจะ ลำบาก รีบไปแจ้งความให้ทางบ้านเมืองรีบมาชันสูตรศพตามระเบียบ

นางทองใบนั้นครั้งสามีที่รักได้สิ้นบุญไปแล้ว ทั้งต้องสูญเสียพี่ชายของสามีทั้งตัวก็เป็นหญิง ทำอะไรไม่ถูก มีแต่ความหวาดกลัวและเศร้าโศกเสียใจอย่างหนักยิ่งคิดก็ยิ่งใจหาย เพราะสามีต้องมาตายลงอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ตัวก็มีความว่าแห้วยังไม่เคยประสบการณ์หนัก เช่นนี้มาก่อนในชีวิต จึงไม่สามารถจะอยู่ในดงป่าตามลำพังกับลูกหลานต่อไปได้ จึงตัดสินใจนำศพสามีพร้อมด้วยพี่ชายจัดการเผออย่างตามมีตามเกิดให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็วในเขตที่กลางลานบ้าน มีเจ้าหน้าที่มารับรู้ในการเผอครั้งนี้ด้วย เมื่อเสร็จแล้วก็รีบจัดแจงเก็บกระดูกห่อผ้าขาวไว้ แล้วมิได้ร่อยุ่ซำริบเก็บข้าวของเท่าที่มีอยู่พอจะนำติดตัวไปได้ก็พาลูก ๆ ลงแพแล้วก็รีบล่องแพไปตามลำน้ำแคว เพื่อกลับภูมิลำเนาเดิม แต่เคราะห์กรรมมิได้สุดสิ้นลงเพียงเท่านั้น ได้ติดตามสนองครอบครัวของหมอลอต่อไป

การล่องแพนั้นเป็นการเสี่ยงอันตรายมากหากไม่ชำนาญร่องน้ำแล้ว อาจชนหินเกาะแก่งใต้น้ำทำให้แพแตกได้ แพที่นางทองใบภรรยาหมอลอก็เช่นกัน คนต่อแพคงไม่ชำนาญ จึงเกิดไปกระทบกับโขดหินใต้น้ำจนแพแตก พวกเด็ก ๆ ต้องลอยคอกันอยู่ในน้ำ แต่เคราะห์ดีที่ได้มีชาวบ้านช่วยกันไว้ทัน จึงไม่มีใครเป็นอันตรายถึงแก่ชีวิต เพราะพาเข้าฝั่งได้ คราะห์กรรมมิได้หยุดยั้งได้ ติดตามซ้ำเติมบุตรภรรยาหมอลอ กว่าจะแก้ปัญหากการเดินทาง กว่าจะกลับมาถึงภูมิลำเนาเดิมที่บ้านบางลำโรง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ก็ได้รับความลำบากยากแค้นแสนสาหัสเลือดตาแทบกระเด็น เป็นเรื่องเศร้าสุดใจเท่าที่เคยได้ยินมา

เมื่อมาถึงบ้านลำโรงแล้ว พวกญาติพี่น้องก็พากันมาเยี่ยมแสดงความเสียใจในการตายของหมอลอ และความทุกข์ยากของนางทองใบและลูก ๆ ในการเดินทางต้องผจญชีวิตแม่ ๆ ลูก ๆ พวกพี่น้องได้พร้อมใจกันกำหนดวันจัดการทำบุญกระดูกเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้หมอลอกับพี่ชาย เจ้าภาพได้มานิมนต์ให้อาตมาไปร่วมในงานนี้ แต่บังเอิญรับนิมนต์ที่อื่นไว้ก่อน จึงไม่ได้ไปในวันงาน แต่อาตมาก็ได้ไปเทศน์ก่อนงานสองวัน เพื่อให้ญาติโยมทั้งหลายได้ทราบถึงกรรมในอดีตชาตินั้นมีจริง สามารถจะกลับมาสนองในชาตินี้ได้ ไม่มีปัญหาข้อความใด ๆ สงสัยอีก

หลังจากวันที่อาตมาไปเทศน์ก่อนวันงานนั้น ได้มีญาติพี่น้องเพื่อนฝูงผู้คุ้นเคยได้พากันไปเยี่ยมและซักถามถึงสาเหตุการตายของหมอลอ ทำให้นางทองใบระลึกถึงสามีคู่ชีวิต ต้องมาตายอย่างน่าเอน็จนอาตมาใจ ก็เริ่มเสียใจร้องไห้สะอึกสะอื้นปริ้มว่าชีวิตจะจากร่างตามสามีไป ผู้ที่ได้ยินได้ฟังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหมอลอจนที่สุด ก็ต้องตายอย่างน่าสงสารที่ประสบโชคร้ายเช่นนี้ ต่างก็พลอยเศร้าโศกเสียใจไปด้วย และต่างก็เห็นใจนางทองใบที่รักสามีอย่างสุดซึ้ง เล่าไปร้องไห้ไปท่ามกลางหมู่ญาติพี่น้องมิตรสหายผู้คุ้นเคย ซึ่งบางคนก็ไม่สามารถจะกลั้นน้ำตาได้ก็พลอยร้องไห้ไปด้วย ความเศร้าเสียใจหนักจนทำให้นางทองใบสลบ

แน่หนึ่งไป หมูญาติต้องช่วยกันแก้ไขให้รู้ตัวขึ้นมาแล้วนางทองใบก็มีได้สร้างความสำเร็จไว้ ยิ่งนึกยิ่งเสียใจร้องไห้รำพันถึงความดีของหมอล้อผู้เป็นสามีมิได้หยุด มิได้ระงับความทุกข์ไว้ เพราะขาดสติได้ปล่อยไปตามอารมณ์ และในที่สุดก็เป็นลมสิ้นสติลงไปอีก เพราะเสียใจมากเกินไป แน่หนึ่งไปในท่ามกลางหมู่มิตรรอบด้วยญาติพี่น้องเพื่อนฝูงต่างพากันตักตลิ่ง ช่วยกันแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง แต่ไม่มีใครสามารถที่จะช่วยอะไรได้ เพราะนางทองใบได้สิ้นใจลงเพราะหัวใจวาย เมื่อวันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ ต้องทิ้งให้ลูกหลานผจญชีวิตอยู่ในโลกต่อไป

หลังจากนั้นไม่นานก็ได้ข่าวว่า ทางเจ้าหน้าที่ตำรวจมิได้หนึ่งนอนใจ ท่านผู้กำกับ พันตำรวจเอกยงยุทธ เกษรมาลา ได้นำกำลังตำรวจหลายหน่วยติดตามจับกุมพวกโจรผู้ร้ายที่ทำการอุกอาจเที่ยวปล้นทำลายชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนชาวบ้าน ผลกรรมตามสนอง ตำรวจได้ล้อมไว้ เสียไม่ยอมมอบตัว และได้ยิงต่อสู้เจ้าหน้าที่ ที่สุด เสือสวัสดิ์ อุดม และเสือปีปิยะพันธ์ ซึ่งเป็นหัวหน้าโจร และรองหัวหน้าโจรเป็นผู้เข้าปล้นและฆ่าพี่ชายหมอล้อ และต่อมาก็ยิงหมอล้ออย่างใจเย็นก็ถูกกระสุนปืนของตำรวจตายตามกรรมที่ได้ก่อไว้ ส่วนสมุนโจรก็ยอมเข้ามอบตัวและถูกจับรวม ๓๘ คน เมื่อเจ้าหน้าที่ได้สวนแล้ว ก็ฟ้องลงโทษทางศาลต่อไป

นี่อาตมาก็คิดว่าเป็นตัวอย่างที่ผู้สร้างบาปอย่างอนันตกรรมไว้ในอดีตชาติซึ่งได้ตามมาสนองในชาตินี้ หรือจะเรียกว่ากรรมเก่าชาติก่อนมาสนองในชาตินี้ ขอให้ญาติโยมทั้งหลายจงพิจารณาดูว่า ทุกคนเกิดมาใช้หนี้กรรมไม่ว่าจะเป็นกรรมดีกรรมชั่ว ย่อมตามสนองเราอยู่เสมอ ไม่มีใครหนีพ้นกรรมไปได้ ขอให้ญาติโยมทั้งหลายใช้สติปัญญาพิจารณาดูเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้

เมื่อท่านพระครูเล่าเรื่องนี้จบลงแล้ว พวกเราก็สนทนากับท่านอยู่พักหนึ่ง เห็นเวลาจะเที่ยงคืนแล้ว เดือนกำลังแจ่มฟ้า เรามอบดูตากันแล้วพักหน้า ต่างก็ก้มลงกราบนมัสการท่านอาจารย์พระครูภาวนาวิสุทธิ เพื่อท่านจะได้พักผ่อนจำวัด เพราะรู้สึกว่าคุณท่านจะมีแขกมาสนทนากับท่านตลอดเวลา

เมื่อเราขึ้นรถออกจากวัดอัมพวัน แล้วมุ่งหน้ากลับจังหวัดลพบุรี ขากลับนี้แสงจันทร์สว่างกระจายออกไปทั่ว เพราะเป็นเวลาเพียงแรมหนึ่งค่ำ แต่พวกเราก็นั่งเงียบมิได้ปรึกษาพูดอะไร เพราะทุกคนก็ใช้หัวใจคิดจะพูดออกมาแต่ละคำก็มักจะพูดถึงเรื่องกรรมในอดีตชาตินอกจากเสียงเครื่องยนต์ของรถ ซึ่งกำลังผ่านทุ่งนาป่าดงริมเขาลำเนาไพร ซึ่งมีดวงจันทร์ส่องกระจ่างอยู่กลางเวหา เพราะเวลากำลังจะย่างเข้าวันใหม่ ที่สุดเราก็กลับถึงที่พักในค่ายทหาร สิ่งที่เราได้รับความรู้ในคืนนั้นก็คือ “เรื่องอดีตชาติ” ไม่มีข้อสงสัยอะไรเหลือไว้เป็นปัญหาอีกแล้ว หากจะมีก็เฉพาะบุคคลที่มีระดับจิตแตกต่างกันเท่านั้น

ผู้เขียนเรียบเรียงเรื่องนี้ขึ้นจากท่านผู้บันทึก ซึ่งเป็นนายทหารผู้หนึ่งได้กรุณาส่งมาให้ หากท่านผู้อ่านยังสงสัยเรื่องอดีตชาติที่ได้บรรยายมานี้ ยังมีสิ่งใดไม่แจ่มแจ้ง ก็ได้กรุณาถามไปทาง ท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ท่านคงจะได้ข้อความแจ่มแจ้งกว่านี้ ท่านอาจให้ความรู้สึกซึ่งกว่าที่ได้บรรยายมาแล้ว และขอกราบ นมัสการขอบคุณท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ ที่ได้กรุณาให้ลงชื่อจริงได้ทุกท่าน และตำบลที่อยู่ อย่างแจ่มแจ้ง เพื่อคลี่คลายที่บางท่านจะนึกสงสัยว่า เรื่องจริงหรือเรื่องแต่ง คงหมดหน้าที่ ผู้เขียนจะต้องคอยตอบคำถาม และนับว่าเรื่องนี้คงจะเกิดประโยชน์ขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย ขอให้ความดีของเรื่องทั้งหมดอุทิศให้แก่บุคคลผู้เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ได้ล่วงลับไปแล้วทุกท่าน และผู้เรียบเรียงจะลืมนเสียมิได้ก็คือ ขอขอบคุณ พันเอกวสันต์ พานิช และพันตรีเที่ยง กนกนุวัตร ผู้ได้ให้ความกรุณาบันทึก เรื่องจากท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ ที่เกิดขึ้นแล้วส่งมา เพื่อจะได้เกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป.....